

[Fiskeriministeren]

Jeg vil gerne sige, at den annoncering, som hr. Wissing her nævner, jo netop var den annoncering, som berettede om disse regler. Det, som skete efterfølgende, var, at vi i perioden op til udstedelse af bekendtgørelsen om det konkrete antal accepterede, at man fortsatte fiskeriet med det eksisterende antal redskaber. Men den bekendtgørelse, som hr. Wissing efterlyste, om, hvilket antal redskaber der kan anvendes og hvilken karakter disse redskaber må være af, er for længst udsendt. Derfor kan jeg sige, at såvel annonceringen som offentliggørelse af bekendtgørelsen for længst har fundet sted.

Hermed sluttede spørgsmålet.

23) Til socialministeren af:

Ole Henriksen (SF):

»Finder ministeren det i overensstemmelse med bistandslovens § 29, at man ansætter bankfolk som sagsbehandlere på bistandskontorerne?«

(Spm. nr. 87).

Skriftlig begrundelse.

Bistandslovens § 29 siger følgende:

»I vejledningsarbejdet skal anvendes personer, der i kraft af deres uddannelse eller tidligere virksomhed har særlige forudsætninger for arbejdet. Til støtte for vejlederne kan amtskommunens socialcenter stille sagkyndige til rådighed eller i specielle tilfælde selv påtage sig vejledningsarbejdet.«

I betragtning af de mange millioner, som samfundet ofrer for at give socialrådgiverne en uddannelse, og at der i København går ca. 200 socialrådgivere ledige, forekommer det at være yderst betænkeligt, at Københavns socialborgmester nu ansætter bankrådgivere som sagsbehandlere.

Vel kan en bankuddannet tilegne sig en viden om sociale forhold, der kvalificerer til at være sagsbehandler, men hvis Københavns socialborgmester nu mener, at der er en manglende økonomisk indsigt blandt socialrådgiverne, må dette vel kunne løses ved de nødvendige efteruddannelseskurser for socialrådgiverne.

Ole Henriksen (SF):

Spørgsmålet er ikke stillet for at drage bankuddannelsen i tvivl. Den er formentlig den bedste, når det gælder om at rådgive om lånemuligheder, investeringer, aktie- og obligationskurser, kurstab og renteudgifter samt lånemuligheder og meget andet af samme slags; formentlig er det også en god uddannelse, hvad angår administration og kontorarbejde. Men det er vel ikke ligefrem disse kvalifikationer, det drejer sig om, når man skal være sagsbehandler for de mennesker, der kommer til et bistandskontor med sociale og menneskelige problemer.

En socialrådgiveruddannelse er som bekendt af flerårig varighed, og de undervisningsplaner, der ligger til grund for uddannelsen, og som jeg går ud fra er godkendt af ministeriet, garanterer vel også, at de, der gennemfører denne uddannelse, har de fornødne kvalifikationer til at arbejde som sagsbehandlere. Hvis denne uddannelse i kvalitet nu skønnes at blive overhalet af bankassistentuddannelsen, ja, så må der enten være noget i vejen med socialrådgiveruddannelsen, eller også må der være noget i vejen med den, der udøver dette skøn.

Jeg håber, ministeren i sit svar kan gøre nærmere rede for, hvor fejlen ligger.

Socialministeren (Erling Jensen):

Det meget korte spørgsmål, hr. Ole Henriksen har stillet, men som han uddybede en del her, lyder:

»Finder ministeren det i overensstemmelse med bistandslovens § 29, at man ansætter bankfolk som sagsbehandlere på bistandskontorerne?«

I bistandslovens § 29 er bl. a. fastsat, at der i vejledningsarbejdet skal anvendes personer, der i kraft af deres uddannelse eller tidligere virksomhed skønnes at have særlige forudsætninger for arbejdet. Denne bestemmelse er uddybet i punkt 21 i socialministeriets cirkulære af 9. oktober 1975 om rådgivning og tilsyn efter bistandsloven. I cirkulæret er det bl. a. fremhævet, at der må stilles betydelige krav til vejlederens evne til at komme i kontakt med klienterne og til samtidig at bevare et objektivt overblik over deres forhold, og der bør derfor udvises stor omhu med udvælgelsen af vejledere.

I cirkulæret er videre fremhævet, at der ikke efter loven stilles krav om en bestemt